

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fété Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

NINCS BILINCSBE VERVE.

II. TIM. 2: 9.

Anyaszentegyházunk e napokban nyomatékosan felhív és kér, hogy örvendezzünk, ne pedig szomorkodjunk; hogy énekeljünk, de ne gyászdalokat, hanem örömeinket. De képesek vagyunk-e örülni és örömet mutatni anélkül, hogy képmutatók volnánk, s szabad-e ujjongva énekelni anélkül, hogy mást szomorítsunk, szomorodót botránkoztassunk? Hiszen olyan nehéz, terhes, sebzett az élet. Világszerte mindig sötétebben jelentkezik a gond amiatt, hogy »mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk«. Világszerte hullnak drága értékek a semmibe, nőnek a távolságok emberek között, kik szeretik egymást, mélyülnek a szakadékok népek között, melyek pedig egymásra vannak utalva s egymás nélkül boldogulni nem tudnak, hullnak rendre az emberek a halál kaszája alatt. Világszerte. A mi hazánk s népünk felett — úgy látjuk — Isten szeme kegyelmesen örökődik, mégis mi is beletartozunk ebbe a világba. Hát hogyan kívánhatja az Egyház, hogy örömeinket zengjünk?

Joggal kívánja. Nem is tehetné, hogy ne kívánja. Kívánja, amíg csak ő maga, az Egyház létezik, mert az Egyház birtokában van a legnagyobb kincsnek: Isten Igéjének, az Egyház ajkáról hangzik Isten Evangéliuma azaz öröme, nete, hát hogye várná el, hogy akik hallják, akik az Egyházban élnek, örüljenek! Örüljenek, függetlenül egyéni sorsuktól, a világ folyásától, vészteljes korszak diadalújtjától, reménységek sirbahullásától, de és mert függve az Evangéliumtól, figyelve reá, ragaszkodva hozzá, akár »fogságig is szenvedve értek«, hogy az Evangélium ereje állandóan megmutatkozzék.

De hát az Evangélium? Meddig van? Mi lesz vele holnap, ha ma van is még? A tiszta, hamisítatlan, kompromisszumot nem vállaló Evangélium lesz-e holnap? Ellensége tengernyi. Nyílt és alattomos ellenség egyaránt. Legyen. Istennek beszéde nincs bilincsbe verve.« Az igehirdető fogságba juthat, Istent nem lehet foglyul ejteni s Igéje szól tovább. Az igehirdetők sorban követik egymást s ha mind elfogy, Isten a kövekből támaszt hirdetőket. »Isten beszéde nincs bilincsbe verve.« Az Egyház szenvedhet, sőt megszűnhet ebben vagy abban az országban ilyen vagy olyan formában, lényegben nem, mert »Isten beszéde nincs bilincsbe verve,« pedig ahol az Ige van, ott van Egyház. Tehát van Egyház és lesz is holnap is és azután is. A földön vagy akár a föld alatt is, de lesz. »A pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.« Az Úr mondta, akinek »minden hatalom adatott mennyen és földön«.

Az Egyház ezt jól tudja s ezért hív fel, kér, buzdít: Cantate azaz énekeljetek! Mi is zárjuk a szívünkbe s ne felejtjük el, hogy így életünk Istent dicsőítő ének legyen.

Z. H.

Isten a természetben.

Isten egész teremtett világa csodálatos dicsőnek. Sokaknak nincs fülük ennek az énekek a meghallására. Természetről, természeti törvényekről tudnak csak s nem látják Istent, akinek »hatalma és istensége a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén, megláttatik« (Róm. 1:20). Csukott szemmel mennek el a Teremtő csodálatos alkotásai mellett. Te ne tégy így! Nyisd ki szemedet a teremtett világ dicsősége meglátására, mely éjjel és nappal körülvesz. Tekints az égboltra és lásd meg »ki teremtéte azokat. Ő, aki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevének szőlítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híj-jok sincsen« (Es. 40:26). A csillagos égbolt mérhetetlen magassága és szépsége Istent dicséri. Halld meg hát a teremtett világ Istent dicsérő énekét! Hallgasd mindaddig, míg a te szíved is bele nem vegyül ebbe a csodálatos harmóniába: áldjad én lelkem az Urat!

Kepler, a nagy csillagász (1571—1630) alázatos szívű, hívő keresztyén volt, akinek tudása nagy hittel párosult, s aki a teremtmények szemlélése közben az Alkotóval találkozott. Egyik könyvében így kiált fel: »Hálát adok Néked, Teremtőm és Uram, hogy kezeid munkájában gyönyörködtettél és szívemet ámulatba ejtetted. Megjelentettem dicsőségedet az emberek előtt, amennyit abból véges emberi eszem felfoghatott. S ha bármi bűnös gondolat érvényesülhetett volna, amely nem méltó Hozzád, vagy ha a magam dicsőségét kerestem volna, kérlek, Te bocsásd meg s légy hozzám kegyelmes!« Majd könyvét így fejezi be: »Nagy a mi Urunk, nagy az Ő hatalma s bölcseségének nincs vége. Dicsérjétek Őt nap, hold és csillagok! Dicsérjétek Őt mennyei karok! Es te, én lelkem, dicsérd Őt életem fogytaig! Ővé legyen a dicséret, dicsőség és tisztesség öröktől fogva mindörökké. Amen!«

Ne hallgassatok!

Nem vagyunk olyan hálásak Istennek, amelyennek lennünk kellene azért a világosságért, amely az Úr Jézus Krisztus arcáról ragyog reánk. — Régi szokás volt az Alpkban, hogy valaki jókor reggel egyik magas hegycsúcsra állt s amikor a nap felkeltét ott megpillantotta, belefújt kürtjébe. Így adta tovább azt, ami szívét a felséges látványtól eltöltötte. A hegyek visszhangozták az ujjongást és szikláról-sziklára szállt az Istent dicsérő hang. — Oh, ti keresztyének, akik már felkelni láttátok az igazság drága napját, beszéljétek el hangos ujjongással, hogy szavatok messze elhallassék! Áldott legyen Jézus neve! Dicsérjétek

Őt a világosságért, mely felétek ragyog, szeretetéért, melyet kiterjeszt reátok, az örömért, mellyel gazdagon eláraszt benneteket!

Isten kegyelmének dicsőnekese.

Ezt a csodálatosan szép címet viseli Tiele Winckler Eva életrajza. »Enekeljünk, énekeljünk! Friedenshortban legyen minden időben énekes sereg!« — így biztatta a testvéreket. Egyik legnagyobb öröme az volt, ha az Istentől reabizott házanépevel együtt énekelhetett. Az éneket a közösség ápolása szempontjából is értékesnek ismerte. Amikor a háború bekövetkezett s az Othonba is szállították a sebesülteket, Friedenshortban vigasztaló, Istenhez emelő énekszóval fogadták őket.

Értékes órák.

Az a keresztyén, aki a Szentlélek vezetése alatt állva másoknak szolgál, örömforrásra talál. A napokban találkoztam egy testvérrrel. Szeme csillogott s arca örömpírban égett. Nem ismerem őt, de sokat leolvastam ragyogó arcáról. Megkérdeztem örömének okát. »Betegeket látogattam s drága és értékes órákat töltöttünk együtt.« Igen, ez az út a jól és igazán értékesen eltöltött időhöz: szolgálni másoknak. Mutassatok valakit, aki leghűségesebben tartja meg Istenének minden parancsolatját s azt gondolom, a legboldogabb embert találtátok meg.

A lant titka.

Az én dalomnak nincs más tárgya többé, Csak a jóságod... áldott Istenem, Hiába kezdek másról zengedezni, Dalom hanyatló és erőtelen. Más érzelem már nem fér el dalomban, S mit olykor megteremt kicsinyke agy: Erőtlen, elbágyadt költészetemnek Egyetlen, drága Ihletője vagy!

Csak én tudom, hogy nem vagyok poéta, Hogy nincs lantomnak semmi ereje, S csak akkor éled s támad új erőre, Ha éri lelked halk lehellete! Ekkor... lerázza lankadós bilincset És egyszeriben angyalszárnya lesz, Az én erőtelen líram erejének Egyetlen, drága, fényes titka... ez!

Haluszka Rózsa.

Időszertlen-e a keresztyénség?

Egy lelkész tapasztalataiból.

»Foglaljon helyet!«

Leültem a nékem mutatott székre.

»Mi járatban van nálam?«

»Azt hallottam« — kezdtem meg a beszédet, »hogy nagyon haragszik a papokra és munkájukat teljesen fölöslegesnek és időszertlenné tartja.«

Elmosolyodott. »Ilyen durván mégsem mondtam ki, csak azt...«

»Megértem! s most nem azért jöttem, hogy a papokról beszéljünk. Üzenetem van az ön számára, kérem, hallgassa meg. Nem tudom, volt-e már életében olyan időszak, amikor komolyan gondolt Istenre. Az élő, szent Istenről szeretnék beszélni, élők és holtak birájáról. Nagy fordulat áll be az ember életében, amikor először döbben rá arra, hogy Isten őt megítéli. Akkor kezdki csak megérteni a Biblia figyelmeztetését, amely minden lapjáról int, hív és sürget: »Béküljete meg az Istennel!«

Szavamba vágott: »Mindez igen szép, de én azért azt tartom, hogy itt a földön vessük meg lábunkat.«

»Természetesen, fel kell végre hagynunk a rajongással, felhőkben járással, hogy tisztán láthassuk a valóságot. A legnagyobb valóság Isten. És amíg ön Isten valóságát nem látja, addig lába nem állhat az igazi valóság talaján.«

Kissé ingerülten vágott közbe: »Természetesen nékem is megvan az Istenem. Csak éppen másképpen tisztелеm. En az én Istenemet szívemben hordom.« Büszkén nézett rám. »Különös Isten lehet az. Ha ön meghal, Isten is meghal? Ezt az Istenét én nem ismerem, de egyet tudok: az élő Isten, mennynek és földnek alkotója, élők és holtak birája, ez nem lehet. Mindaddig, amíg ezt a valóságot Isten nem veszi észre, nem láthatja az igazi valóságot.«

»Tegyük fel, hogy így van. De még mindig nem tudok mit kezdeni Jézussal s a Róla szóló üzenettel.«

»Ne vegye rossznéven, hogy ismét saját szavait idézem: Itt a földön vessük meg a lábunkat. S éppen mert ezt akarjuk, meg kell ismerkednünk még egy nagy valósággal, amely beláthatatlanul uralja a világot: a bűnnel. Ellenségeskedés Istennel szemben, gyűlölet, irigység, szenvedély, tisztátalanság, mind megvalósítható az emberi szívben.«

Félbeszakított: »Ezekkel könnyen elkészülünk. Magunk szabadítjuk meg magunkat.« »Hogyan?« »Önfegyelmzés és a sport által.« »Legyen őszinte: élete válságos óráiban csakugyan használt a sport és az önfegyelmzés? Magam is szívesen sportolok. Szeretek úszni és lovagolni. De új szívét, szabadulást a sport nem adhat. Egyedül Az, akit élete számára fölöslegesnek tart: Jézus, a vi-

lág Megváltója. A keresztről való beszéd boldogság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.«

Zöld levél.

Korán elveszítette szüleit, és a lelkész vette magához, aki gyámja is lett. Mire hajadonna fejlődött, a gyám meghalt. A szomszédos község lelkészcsaládja fogadta magához, azután férjhez ment. Az Úr leánykával áldotta meg frigyüket, de a férjet három évi házasság után elszólitotta. Elszólitotta a leánykát is tizedik évében... Elkeseredetten járta a temetőt. Később megvakult. Multak az évek éjében, egyedüllétben. Makacs szíve őrlődött, de mikor az Úr hozzáküldött, mind több vággyal fogadta be az Igét. Az Evangélium fénye áthatott a fekete felhőkön. De jött újra a bűn is s a nyomába járó keserűség, bánat. Így érte őt az 1941. karácsony. Újév után megint felkerestem, hogy mint az előző években, úgy most is átadjam és felolvassam a számára hozott újévi vezérigét zöld, levélalakú katonra írva. Nagyon nyomorúságos állapotban találtam. Már nem akart, nem remélt semmit, elutasított minden vigaszt: »Hallani sem szeretem az ilyen beszédet« — mondotta. Elhallgattam, de csak a szájam, a szívem annál inkább kiáltott Ahhoz, akinek minden lélek drága és hatalmas van még a poklon is. »Szenvedés, harminc éven át csak szenvedés« — panaszkolt. Egyszerre eszembe jutott jövetelem célja. Csendeszen elővettem Bibliámból a zöld levélkét és olvastam: »Megostoroz mindent, akit fiává fogad.« A viharzó tengeren csend lett, áldott csend. Az Úr szólt. Oh áldott levélke! Es ezerszer áldott Az, aki biztatni küldte!

S. E. d. t.

Gyermekeim, maradjatok meg Isten iskolájában! Ne jussatok el onnan! Maradjatok meg az Ő útjain. Kövessétek az Üdvözítőt, jöjjen bármí, aminek jönni kell. Igy egész életekben boldog és megelégedett emberek leszték.

I. L.

Nem elég, hogy mi magunk üdvözüljünk, vinnünk kell másokat is magunkkal.

★

Öröm a keresztyén ember életeleme.

★

A siker a keresztyén ember számára veszélyt jelent.

★

Istennek egy szolgája, amikor szembe dicsérték, finom mosollyal azt válaszolta: »Jó, hogy mindig van velem kefe, amivel az ilyen port lekefélem.«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Május 1. I. Kor. 3:1–10. Zsolt. 119: 129–135. Isten Igéje a legtdűsabb elmét is kielégítheti, s a legegyszerűbbnek is világosságot tud adni. Persze az kell hozzá, hogy a szív vágyódjék Isten után és kívánja az Ő világosságát, s akkor sem ész, sem tudatlanság nem lehet akadály abban, hogy megelégtítség.

Május 2. Zsolt. 98. Zsolt. 119:165–176. Isten törvényének betöltése békességet ad a szívnek, bölcsé teszi az elmét, hatatossá az imádságot. A zsoltáriró avval fejezi be ezt a zsoltárt, hogy Isten parancsolatait nem felejtette el. Tapasztalta, hogy jó azokat megtartani. Mi is megszerezhetjük ezt a tapasztalatot.

Május 3. Ján. 16:5–15. Jak. 1:16–21. Ján. 6:60–69. II. Tim. 2:8–13. Zsolt. 148. A zsoltáriró mindig szűkebbre vonja a kört. Először az egész teremtett világot szólítja fel Isten dicsőítésére. Aztán áttér az emberekre, s végül ezek közt is az Istenhez közel való népre. S valóban ennek kellene legjobban dicsérni az Urat. S nem úgy van-e mégis sokszor, hogy Isten népének meg kell szégyenülnie a teremtett világ előtt a maga dicséretének szűkös volta miatt?

Május 4. Zsolt. 67. I. Sám. 2:1–10. Milyen gazdag lélek nyilatkozik meg ebben az Anna hálaadó imádságában. Nem csak a maga öröme gondol, amely gyermeke születése által érte, hanem az Úrnak mindenre kiterjedő jóságát és igazságát magasztalja. Nem nagyon szűk látókörűek-e a mi imádságaink?

Május 5. I. Kor. 3:11–15. I. Sám. 3: 1–18. Nem hiába imádság gyermeke a kis Sámuel. Már gyermekkorában szólhat hozzá az Úr s kijelentést és ígéretet adhat neki. S nem megható-e őszintesége, amellyel, bár félve, de mégis elmondja Elinek Isten üzenetét?

Május 6. I. Kor. 3:16–23. II. Sám. 7: 1–13. Nátán próféta is csak akkor tudott helyes tanácsot adni a királynak, mikor előbb meghallotta Isten szavát. Isten nagy es kis dolgokban egyaránt maga akar intézkedni, mert csak az van jól elintézve, amit Ő intéz el, legyen az bár királyok sorsa, vagy kis embereké, nagy templom építése, vagy egy kicsiny kunyhóé. Tőle kérjünk hát tanácsot.

Május 7. I. Kor. 4:1–5. II. Sám. 7: 17–29. Dávid király nem zúgolódik azért, hogy Isten az ő tervét keresztül húzta és másképp rendelkezett. Tudja, hogy az a jó, és mély hálával borul le az Úr előtt. Így teszünk-e mi is, ha Isten másként intézkedik, mint ahogy mi azt elgondoltuk?

Május 8. I. Kor. 4:6–13. II. Sám. 22: 1–20. Dávid akkor is tudott bízni Istenben, mikor az ellenség üldözte. S bizalmában nem is szégyenült meg. Isten megszabadította s ajkára adta a hálaadás énekét.

Május 9. Esaiás 55:6–11. II. Sám. 22: 26–36. Dávid ajkáról nem fogy ki a hálaadás. Mindenben meglátja Isten irgalmasságát, tökéletességét. Tudja, hogy Ő, aki eddig megsegítette, tovább is megsegíti s teljes győzelmet ad neki ellenségei fölött. S Istennel nemcsak a külső ellenséget győzhetjük le, hanem a belsőt is, a bűnt.

Május 10. Ján. 16:26/b–33. Jak. 1:22–27. Lk. 11:5–13. I. Tim. 2:1–6. I. Kir. 3: 5–15. Ki tud Isten kedve szerint imádkozni? Aki nem önzön a maga javát keresi, hanem olyan adományokat kér, amelyekkel másoknak szolgálhat s Istent dicsőítheti. Ilyen kérést szívesen meghallgat az Úr.

Május 11. Zsolt. 68:1–21. I. Kir. 8: 22–30. Salamon csendben az Úr előtt tanult meg helyesen imádkozni, azért tudott Isten templomában is, az egész nép előtt, Isten kedve szerint imádkozni... Te is, ha hű vagy az imádkozásban a csendes kamrában, megtanulsz imaórákon is, mások előtt, Istennek (nem embereknek) tetszőn imádkozni.

Május 12. I. Kor. 4:14–21. I. Kir. 17: 17–24. A meghallgatott imádság egyik bizonyossága annak, hogy az imádkozónak lelke élő összeköttetésben van Istennel. Isten csak a hitből fakadó imádságra felel, de arra bizonyosan felel, még akkor is, ha a kérést nem éppen úgy teljesíti, mint ahogy azt kértük. Néha a halasztás, vagy éppen a megtagadás a legjobb felelet. Illésnél a teljesítés volt az, az asszony kedvéért.

Május 13. I. Kor. 5:1–5. I. Kir. 18: 21–40. Egyik legcsodálatosabb imameghallgatás itt az Illésé. Nagy ügy volt ez: egy egész nép lelki java és Isten dicsőségének elismerése függött az imádság teljességétől. Azért volt Illésnek szüksége nagy hitre. S a hit győzedelmeskedett.

Május 14. Márk 16:14–20. Csel. 1: 1–11. Lk. 24:50–53. Kol. 3:1–4. Zsolt. 110. A mennybe ment s az Atya jobbjára ült, s onnan az uralkodó Messiás dicsőségére mutat reá előre ez a zsoltár. S amint lélekben látta ezt a zsoltáriró, úgy teljesedett be, s úgy fog még tovább is beteljesedni minden.

Május 15. I. Kor. 5:6–13. I. Kir. 19: 1–6. Milyen jó nekünk, hogy Isten Igéje nem rejti el előlünk a hívó emberek gyenge oldalait sem. Ha még a nagy-hitű Illés is el tudott csüggedni, csoda-e, ha néha mi is elcsüggedünk? Isten azért nem vet el bennünket. Hiszen csak Jézus volt az egyedül, akiben még ellenségei sem tudtak hibát találni.

Május 16. Zsolt. 42. I. Kir. 19:7–18. A hívónek elcsüggedt lelkét csak Isten emelheti fel. De Ő aztán föl is emeli és magas helyre állítja. S nem szélben és földindulásban jelenti meg magát neki, hanem halk és szelid szóban. S a föl-emelt léleknek újra megbízásokat ad. Milyen kegyelem! V. Gy-né.